

ЯРОСЛАВ ПОВАР: «Я ВДЯЧНИЙ ВСІМ»

У Зорі я живу досить давно. Як означити вимір – хто старожил, а хто ні?

35 років в Зорі – для мене це вже і не такий малий строк. Я пам'ятаю часи, коли по приїзді в це село ще школярем, милувався чистими його околицями, що гарно переходили у Сморжівський лісовий масив. Там, де зараз смітєзвалища, були чисті галявини, і росли на них дикі, запашні лісові квіти та трави. Я – людина дещо заплігана, думаю, – чому так відбулося на другому десятиріччю незалежності України? Тут абсолютно не варто кивати на «старшого брата», на Москву. Півтора десятиріччя років пройшло. І вже настав час пильно подивитися на самих себе.

До речі, смітники на узліссях, якщо копнути минуле, ніколи не були характерними для українців. З усіх історичних джерел випливає, що українці – досить чистоплотно нація. Що з нами сталося? Чому не можемо поставити на місце владу, яка ці «санітарні питання» просто зобов'язана вирішувати? Адже стидовисько, що так захарачили простір навколо себе.

На цьому тлі якось навіть дивно говорити про духовні успіхи молодого покоління зорянців, наділених Божим даром, з числа так званого пересічного ряду – переможців районних, обласних та республіканських конкурсів читців Великого друкованого слова.

Може виникнути запитання: а який зв'язок між сміттям і успіхами митців рідного слова? Одне з другим несумісне. Я весь час бачу що нашу вічну дилему: з одного боку духовності, а з другого...

Добре, що є серед нас молоді люди, які у принципі десь заставляють нас гордитися тим, що ми – українці, незважаючи на усю нашу нинішню байдужість до власної екології (і душі, і околиць конкретного села, міста). Вони намагаються словом ствердити свою точку зору – що ми – народ, що ми на щось здатні...

Вийшов досить, мабуть, зарозумний вступ. Нехай вже вибачить читач, що у такий спосіб я підвожу його до знайомства з досить молодого людиною – зорянцем Ярославом Поваром.

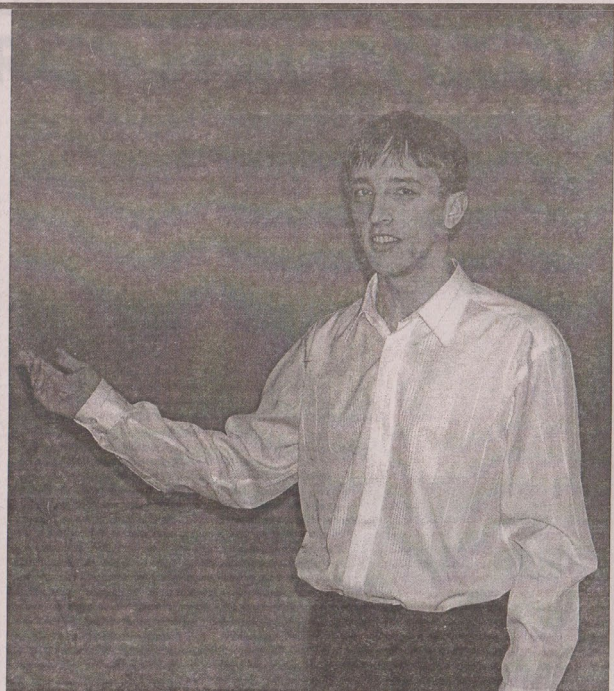
ця конкретній фірмі...

Ярослав каже, що потяг до слова відчув хіба що з 3-го класу. Почав всерйоз тоді книжки читати. Однак ніяких у ту пору віршів бодай не сімейних торжествах не декламував. Відчував, що соромився страшно... Не доріс.

Пригадав у нашій розмові Ярослав, що в класі, на уроках літератури, дещо потім вирізнявся:

– Коли задавали вивчити напам'ять вірш, на уроці літератури мене першого «випирали» до дошки, аби я першим розказав вірша, і цим самим всіх «рятував», коли клас, у більшості своєї того вірша не вивчив... Це майже завжди спрацьовувало. Вчителька української мови та літератури Жанна Григорівна Кірюк, мені здавалося, ставилася до моїх «виступів» поблажливо, оцінки гарні ставила. Ви знаєте – мені у певній мірі, коли я думаю про цю прекрасну жінку, моторошно, що вона, справжній педагог, сьогодні вимушена податися на заробітки у далекий край. Сумно це. І для мене, і для багатьох з тих, кого вона могла б навчати в Зорянській школі.

Сумно, коли прекрасні, професійні люди

районному, а потім й на обласному рівнях. В минулому році він виборя 1-ше місце на районному

велике майбутнє, як і в Ярослав. Я добре знаю – мий з нашою областю так званий культурний зв'язок

такі історична в його літературній ілюстрації. Тим паче, для представника села. Помайданці нічого

Ярослав Поваром.

Серед читців-декламаторів, на кількох рівнях, у цьому році він став лауреатом. Наша з ним зустріч в редакції носила характер що називається «постфактум». Але я з великим інтересом слухав міркування Ярослава, який є представником саме 20-ти літніх, незрозумілого «старикам» покоління. Не хотілося б робити якийсь коментар до нашої розмови. Мені здається, що достатньо просто переказати нашу бесіду.

Не все так погано у нашому домі? Що ж, може й так. У зорянці Ярослава Повара біографія складається нібито типово. Народився у цьому ж селі. Батько, Леонід, тривалий час працював у місцевому колгоспі водієм, потім пішов в оператори машинного доіння пемзаводу. Згодом подався у будівельники – але

трудився на будовах недовго, – знову повернувся на пемзавод. Про батька колись багато писала місцева преса – чоловік, а дотор. Леонід до сих пір з вдячністю тій пресі згадує, що завжди та називала поруч з ним й ім'я його друга – Володимира Бовгири.

На Заході – дотор звична річ. А у нас – вони серед сільських професій ніби як білі ворони. Хибна думка. Кажуть, найкращі кухарі – мужчини. А може, і найкращі дотори?

Мама – вона все ж таки є мама – аби більше часу віддавати сім'ї, пішла працювати черговою, одночасно піклуючись про двох синів – Ярослава – нині студента Рівненського державного гуманітарного університету, і другого – старшого, що віддає свої навички охорон-

Сумно, коли прекрасні, професійні люди змушені хтати, аби прожити, за декілька кордонів...

Був у мене ще один гарний вчитель – Микола Данилович Паліук. Середина людини. Чогось він мене у 5-му класі незлюбив. «Три», «два» з української мови – були у нього для мене «за прокат з мовані» оцінки. Зрештою, він ставив мені те, на що я тоді заслуговував.

І ось, коли перейшов у 6-й клас, Микола Данилович знову ставив мені і «4», і «5». Але то вже було закон-

мірно, я навіть сам не здогадався, що трохи відріс. У мене до сих пір присутня в душі враження, що Микола Данилович – людина неординарна, цікава, часом непередбачувана, але по-справжньому справедлива, мудра. Він був справжнім, з великої літери, педагогом. Та неординарні особистості не завжди «вкладаються» у наші рамки пересічного сприйняття людей, людей саме такого незвичайного складу...

У 2000 році Ярослав Повар вперше став учасником Зорянського народного театру. З теплою згадує, що його перша роль відбулася у п'єсі «Чарівна зернина», персонаж – «Коник-стрибунець».

– Невдовзі мені «вдарило» у голову – хочу собою почитати зі сцени. Керівник нашого драмколективу А.А.Матвіїв сказав: «якщо хочеш – давай, спробуй, я тебе підготую», – каже Ярослав.

Так, зрештою, і трохи спонтанно почався виступи Ярослава спочатку на

В минулому році він виборя 1-ше місце на районному конкурс читців. Законірно став учасником обласного конкурсу – і став дипломантом.

– У Київ мене після цього обласного конкурсу не хотіли посилати – просто не ввірили, що я там на щось здатен, – каже Ярослав – Ще й сказали, що місця туди тобі немає...

І ось – цьогорічні конкурси – районний (перемога), обласний (перемога) і вже відкрита дорога в столицю...

– В обласному Центрі народної творчості, – каже Ярослав, – є така чудова жінка – Валентина Василівна Капітула. А.А.Матвіїв домовився, щоб вона мене «підтягнула». Займався щодня по 2-3 години. Я відшліфовав свій репертуар – шевченківський «Чернець», літературна композиція за творами Л.Костенко «Берестечко». І ще я читав на всіх конкурсах вірш нашого поета, дизайнера, цілителя Віктора Сірочука – «Почни свій день з молитви й доброти»...

Через певний час Валентина Капітула сказала Ярославу: «Ти вже розкриваєшся, я бачу запал в твоїх очах».

Ярослав поїхав на конкурс у Київ, абсолютно не чекаючи, що стане його переможцем. У номінації читців віком від 18 до 33 років він виборов перше місце серед 105 учасників. А дійство те називалося «Всеукраїнський конкурс читців, присвячений пам'яті Т.Г.Шевченка», організоване Міністерством культури і туризму України.

Зорянець Ігор Матвіїв, один із старожилів місцевого драмколективу, людина, яка знається у мистецьких театральних колах, сказав мені:

– З 4-х учасників з Рівненщини троє стали дипломантами. Такого ще не було в історії області. Це і Аліна Мирончук, і Ярослав Повар, Аліна, до речі, здобула приз «Міс – мистецька надія». У цієї дівчини, переконаний,

ми з нашою областю так званий культурний зв'язок районному рівнях. В минулому році він виборя 1-ше місце на районному

велике майбутнє, як і в Ярослав. Я добре знаю – мий з нашою областю так званий культурний зв'язок та такі історична в його літературній ілюстрації. Тим паче, для представника села. Помайданці нічого

– Ми дійсно може і не гадали, що Ярослав переможе. Але все ж таки ми його готували, і то дуже серйозно...

Що ж, у Ярослава нині на почесному домашньому місці, переконаний, зберігається диплом лауреата 1-го ступеня Всеукраїнського конкурсу читців. Хтозна, коли ще настане така все ж

такі історична в його літературній ілюстрації. Тим паче, для представника села. Помайданці нічого

– Я мрію про сцену. Може от закінчу свій вуз і вступлю потім у театральний... Перш за все я хочу подякувати всім давшим людям, які вели мене до цього Олімпу: подружжю Матвіїв, Валентині Капітулі, і В.А.Плотинському, який допоміг мені все ж таки поїхати у Київ. Бачте – не дарма. А ще подякувати й своїм батькам, бо народили мене.

В.ПАРФЕНЮК.

